

FEUILLETON

BRIEVEN UIT AMERIKA

Bij het 75-jarig bestaan van de University of Pennsylvania School of Dentistry

LESTER W. BURKET, D.D.S., M.D., Sc.D.,
Dean, School of Dentistry, University of
Pennsylvania

Dr. Edward C. Kirk. Vooral de internationale reputatie van Pennsylvania werd grotendeels door Dean Kirk opgebouwd en ook verder was deze krachtige figuur in staat de groei en bloei van de instelling te bevorderen. Als hoofd van de mondchirurgische kliniek werkte Dr. Matthew H. Cryer, een haast legendarische naam in de United States. Onder Kirk's leiding werd het nieuwe gebouw in 1915 geopend, dat, zoals men weet, gefinancierd werd door de vrijgevigheid van de in Parijs wonende Dr. Thomas W. Evans. Daarna werd de haast onmogelijk lange naam aan de School gegeven, waaraan men nog steeds vast zit. Kirk nam in 1917 zijn ontslag, teneinde zich verder te wijden aan het hoofdredacteurschap van de Dental Cosmos en de medewerking in de leiding van de bekende firma S. S. White.

Opvolger van Dr. Kirk werd Charles R. Turner, die behalve D.D.S. ook de graad van M.D. bezat. In 1917 werd de vierjarige cursus ingevoerd, met in 1921 tevens als vereiste een één-jarig bezoek aan een college, verlengd in 1927 tot twee jaren. Pas in 1914 werden vrouwelijke studenten toegelaten en in 1921 werd een cursus voor mondverzorgsters geopend. Dr. Turner trad in 1941 af, ik heb het genoegen gehad nog een jaar onder zijn leiding te mogen studeren; komende uit het zuidelijke deel van de States verdiende hij de naam van: „the perfect gentleman from the South”.

Woensdag, Donderdag en Vrijdag 10, 11 en 12 Juni j.l. heeft b.g. Tandheelkundige School haar 75-jarig bestaan op plechtige wijze herdacht. Tot mijn spijt was ik niet in staat daarbij aanwezig te zijn; gaarne wil ik echter een paar woorden aan deze jubilerende instelling wijden, waarbij ik zal putten uit het uitstekende boekje, dat door Dr. Ned B. Williams werd samengesteld. Ook de fotograaf Dr. Robert H. Nones Jr. verdient lof voor zijn prestaties.

Toen Penn. in 1878 zijn deuren opende, waren de eerste docenten Essig, prothese, Darby, conserverende thlk., en Tyson, physiologie. In totaal waren er 22 faculteitsleden en de school begon met 52 studenten. Dr. Essig was de eerste dean, toen secretary geheten, na hem kwam Dr. James Truman van 1883 tot 1895, die weer werd opgevolgd door de ook te onzent zeer bekende

De volgende tien jaren zagen Dr. J. L. T. Appleton aan het hoofd, een tandarts-bacterioloog, die vooral actief was in het nastreven van betere samenwerking met de medische faculteit. De afdeling „Oral Medicine” werd in 1941 geopend, eveneens een „Department of Dentistry in the Graduate School of Medicine”; de kliniek voor gespleten verhemelten, het Caries Control Laboratory en het Biopsy Diagnosis Laboratory. Dr. Appleton nam ontslag als Dean, omdat hij zich gelukkiger voelde als uitsluitend onderwijs-man en research werker. Dr. Burket, tot tandarts opgeleid in de School en als arts aan de Yale-University, is thans de zesde leider in de 75 jaren van het bestaan. Onder Dean Appleton werkte de Un. of Pennsylvania mee aan het succes van de Ivory Cross Expedition. Drs. Appleton en Burket werden daarvoor onderscheiden met het Officierskruis van de Orde van Oranje-Nassau.

Onder de hoogleraren „in ruste” treffen wij aan de eeuwig jonge Hermann Prinz, A. M., D. D. S., M. D., ScD., Dr. med. dent., Emeritus Professor of Pharmacology, een der grootste docenten die Pennsylvania hebben gediend. Bovendien een steun en vriend voor iedere buitenlandse student.

Ook Robert H. Ivy, M. D., D. D. S., Emeritus Professor of Maxillo Facial Surgery veroverde een plaats in de harten van zijn oud-leerlingen.

Twee ere-doctoraten werden verleend, resp. aan Herbert Kurtz Cooper, een orthodontist en vooral bekend om zijn werk op het gebied van het gespleten verhemelte, en aan Dr. Harold Hillenbrand, de secretaris van de American Dental Association.

Menigmaal hebben Nederlandse tandartsen hun kennis verbreed met voortzetting van hun studie aan de University of Pennsylvania Dental School. Ik noem wijlen collega Van Andel en voorts H. W. J. Gordyn, R. Hamer, J. H. van Heemsckerck Duker, W. H. Jens, G. Keesing, J. A. van Ketel, J. W. van Kuyk, P. Leeuwenburgh, L. Herbert Loeb, J. H. Moltzer, C. F. A. Moorrees, C. Peteri, C. N. van Rijswijk, Mevrouw G. J. Steyling-Lindeboom en Jan Visser.

Met mij zullen bovenstaande collega's ongetwijfeld zich gelukkig prijzen de z e Amerikaanse tandheelkundige school te hebben bezocht. Nog steeds is haar reputatie een uitstekende en het leerplan gevestigd op een gezonde basis.

Hier komt de tandheelkundige student dadelijk in contact met de eigenlijke tandheelkunde en wacht daarmee niet, zoals aan de Harvard School of Dental Medicine tot hij zijn derde studiejaar bereikt. Deze laatste instelling met een maximum van 15 studenten per jaar, heeft tot nu toe zelfs dit lage aantal tandartsen niet kunnen afleveren, dit jaar graduateerden er weer slechts tien.

Na de twee gemeenschappelijke jaren met hun medische collega's, gaven de meesten de voorkeur aan voortzetting der medische studie. Dit schijnt men thans niet meer toe te staan met het gevolg, dat zij dan die studie aan een andere universiteit voortzetten. Het kleine aantal afgestudeerden gaat zich specialiseren of . . . keert daarna toch weer terug tot de geneeskunde. Hetgeen bewijst, dat de opleiding aan Harvard ten enen male gefaald heeft in het aankweken van bijzondere gevoelens voor de tandheelkunde.

Aan Pennsylvania krijgt de student een zeer brede basis, maar daarnaast ontvangt hij ook een voortreffelijke tandheelkundige opleiding. En wat ik vooral belangrijk vind in vergelijking alweer met de docenten aan Harvard is, dat de meesten van Penn. z.g. „part-time teachers” zijn, die het contact met de praktijk van het vak en de dagelijkse wederwaardigheden in hun „office” hebben bewaard.

Ik moge dan besluiten met de beste wensen voor de 75-jarige school, for there we sing: „Hail Pennsylvania”!

L. Herbert Loeb
Tandarts, D.D.S.

Boston, Juni 1953